

Пътмечка

СЪРЦЕ ЗА
ХРИСТОС

ЧРЕЗ ХРИСТОС
ОБИЧАМ

ЛЕНТАТА
НА МЪОБИУС

ЧИСТО СЪРЦЕ

СТОЯН
МИХАЙЛОВСКИ

3/2021

№80

Здравей!

-Б або, какво значи „чисто сърце“? Може ли едно изцапано сърце да стане чисто? – Алианка зададе няколко въпроса.

– Откъде си чула за „чисто сърце“? – попита я баба й Стойна.

– От свещеника в църквата.

– Ще ти разкажа една история – за моята баба. Тя била най-голямата от петте деца в семейството. Майка й се разболяла тежко и скоро починала. Наложило се баба ми Рада, макар че била младо момиче, да започне работа – взели я като слугинче при голям богаташ в селото. Съвестно служела и господарката й била доволна от нея. Споделяла с Рада всичко. Разказала й как събира пари за своята единствена дъщеря – за да я прати да учи. Само Рада знаела тази тайна и къде господарката е скътала жълтиците.

Не след дълго се появил дядо ми – красив мъж от добро семейство, който така се влюбил в баба ми, че поискал да

се ожени за нея. Господарката й трудно я пуснала, но накрая вдигнали сватба и двамата млади заживели в неговия дом.

Един ден бившата господарка дошла при Рада много разстроена:

– Раде, знам, че за сватбата са ти трябвали пари. Но защо не ми каза, а си откраднала жълтиците за дъщеря ми? Само ти знаеше къде са, а сега ги няма.

– Нищо не съм взимала! – оправдавала се баба ми.

– Всъщност тя ли ги била откраднала? Ама нали си ми казвала, че била вярваща? – прекъсна разказа Алианка.

– Да, и баба ми, и дядо ми вярвали в Бога и искали да живеят по Неговата воля. Но господарката се разплакала и признала на Рада, че парите вече й трябват не за образованието, а за лечение на дъщеря й, защото се оказало, че е много болна, и дори средствата на богатия й мъж не стигали.

– Е тогава баба ти е трябвало веднага да върне парите – възмути се Алианка.

– Да, и тя така решила – продължи баба Стойна. – Казала на господарката

си, че ще ѝ даде каквото имат с мъжа си в момента и всеки месец ще ѝ дава колкото могат да заделят, докато се изпълни липсващата сума.

Баба ми и дядо ми удържали на обещанието си, заради което и двамата работели двойно и тройно.

Докато един ден господарката не дошла отново в дома им. Изглеждаше изненадана и подаде на дядо ми една торбичка. Отворил я – вътре имало пари!

– Намери се истинската крадла! – възкликнала жената. – Другата слугиня

била, случайно видяла къде прибирам парите и ги задигнала! Всичко си призна в участъка. А ти защо мълча, Раде? Защо ми давахте тези пари от залъка си?

– Ами ти беше толкова безнадеждна – обяснила баба ми. – Не ми повярва, когато отрекох. Тогава си казах, че Бог ще промисли и нямам друг изход освен да ти помогна. Съпругът ми се съгласи – нали беше за изцелението на детето ти.

– Благославям ви, Раде, вашият Бог винаги да ви подарява средства, за да бъдете щедри и към други!

И Бог чул думите на господарката – църквата в Беброво е построена от моите дядо и баба.

– Значи Бог може чрез едно чисто сърце да изчиства и други сърца – замисли се Алианка.

Люба
НИКИФОРОВА

отговорен редактор

Рисунки
Татяна КОСТЕЦКА

9	7	1	4	6
1	8	2	5	3

Сапунен мехур

Мисля, че тук
не става дума за микроби.
Хайде, дай да разберем!

Хм... а нима то може
да бъде мръсно?

Напиши първата буква от названията
на предметите, изобразени в сапунените
мехури, в квадратчето със съот-
ветния номер и ще разбереш темата на
този брой от списанието.

Глътка 3/2021

Робът бее

Валгемар ЦОРН

Онисим избягал от господаря си, като взел всички пари, които могъл да намери в дома. Знаел, че ще го търсят. Знаел, че за кражба и бягство може да бъде наказан със смърт. Онисим бил роб в дома на Филимон в град Колос.

Не е известно каква е била причината Онисим да избяга от господаря си. Може би отпускането, което робите усетили, когато техният собственик Филимон станал християнин. Във всички случаи избягалият роб се надявал да се скрие в Рим, където по това време живеели много хора.

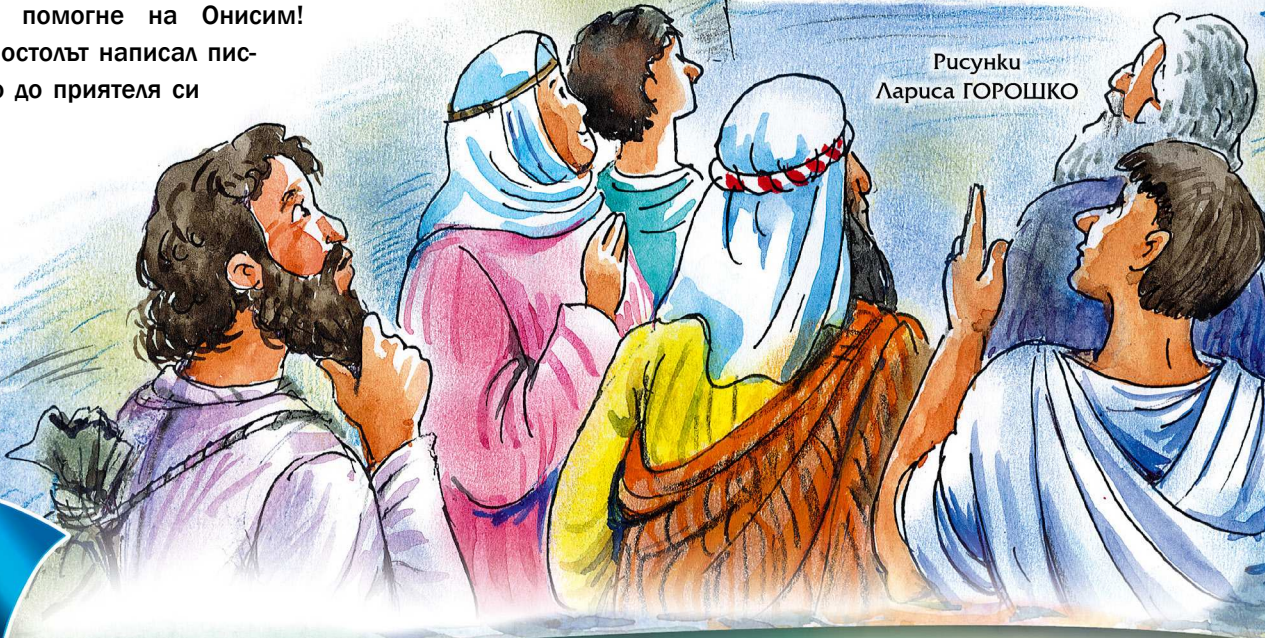
Но ето какво се случило! В огромния град Онисим се срещнал с апостол Павел, който бил отведен в Рим, за да бъде съден. Докато бил в затвора, Павел проповядвал и пишел писма до различни църкви.

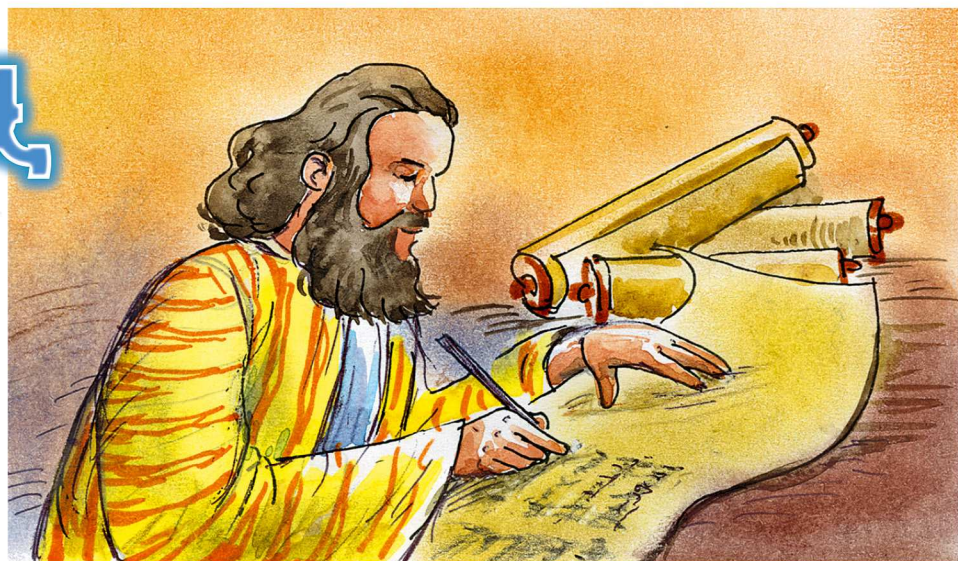
Мнозина, дори от императорския дом, повярвали в Иисус Христос благодарение на проповедите на апостола. Избягалият роб Онисим също се покаял. Той повярвал искрено и пламенно. Един грях обаче продължавал да го измъчва: имал немалък дълг към господаря си. Разбира се, трябвало да се върне при него с признание за вината си и да възстанови откраднатите пари. Как да постъпи?

Колко хубаво било, че Павел познавал неговия господар и решил да помогне на Онисим! Апостолът написал писмо до приятеля си

Рисунки
Ларуса ГОРОШКО

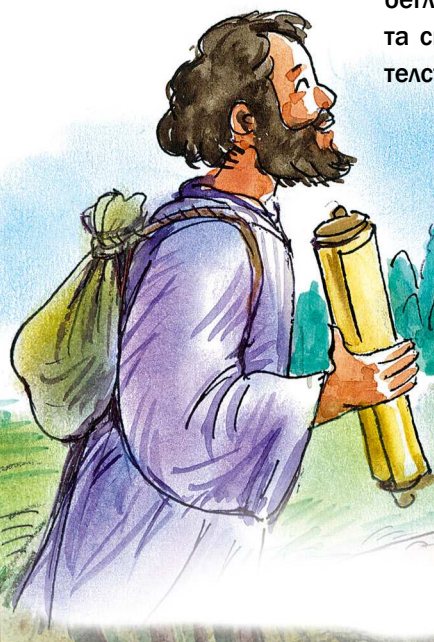
Филимон с молба да приеме Онисим вече не като роб, а като брат в Христос. Не пропуснал да пише и за парите, откраднати от Онисим. Павел поел задължението на роба. С това писмо той изпратил Онисим обратно в Колос.

Преданието разказва, че Филимон не само простил на избягалия роб, но и го освободил – върнал го на апостол Павел като помощник в мисионерската му работа. Много хора повярвали чрез бившия роб беглец. Онисим завършил живота си като мъченик, защото свидетелствал за Иисус Христос.

Да отворим Библията

КАК МИСЛИШ?

1. В кой град живеел Онисим, преди да избяга от господаря си?
2. Чрез кого и къде Онисим повярвал в Иисус Христос?
3. Защо Онисим се върнал при своя господар?

Можеш да прочетеш това писмо на апостол Павел до Филимон в Библията. Наречено е: Посланието на апостол Павел към Филимон.

Помисли над това!

*А семето, което пагна
на добра земя, са онези, които,
като чуят словото, го палят
в добро и чисто сърце
и принасят плод с търпение.*

Лука 8:15

Как мислиш – сърцето може ли да бъде мръсно? Възможно ли е да се изцапа отвътре? С какво? Можеш да си изцапаш ръцете, лицето, краката, когато например се разхождаш из двора. Падаш на улицата и микробите веднага плъзват по дланите ти. След като станеш, на минутата искаш да се изтупаш от праха. Това желание е вложил у нас Господ. Ние не искаме да ходим мръсни, обличаме се в чисти дрехи.

Но повече, отколкото за външната чистота, Господ се тревожи за чистотата на наше-

греховете си. По време на земния живот на Христос е имало такива хора – те се наричали фарисеи. Обичали да говорят за греховете на другите, за това, колко лоши са всички наоколо, сякаш само те, фарисеите, са добри. Гордеели се със себе си. Никога не призна-

ЧИСТО СЪРЦЕ

то сърце, което много бързо се омърсява с всеки грях. Заради мръсното ни сърце нашите отношения с Бога и с хората се влошават.

Веднъж Иисус Христос казал, че са щастливи хората, които имат чисто сърце, защото те ще видят Бога. Бог обича много чистотата. Той има най-чистото сърце, защото не е извършил нито един грях. Библията нарича това святост.

Господ е тъжен, когато хората не забелязват мръсотията в сърцата си. Те се смятат за най-добрите и не признават

вали, че са виновни, винаги обвинявали другите. Така постъпват хората с омърсени сърца. Те постоянно прехвърлят вината на другите. Все едно да кажеш на свой приятел: „Виж, имаш петънце на тениската си!“, без да забелязваш, че твоята тениска цялата е покрита с кал и дори е скъсана.

Бог иска сърцата ни да бъдат чисти. А ти искаш ли? Ако е така, научи се да не се оправдаваш, а да признаваш грешките си. Помоли Иисус да ти прости и да очисти твоето сърце.

Дмитрий АРСЕНТУЕВ

Съкровище

Като следваш дадените указания, зачеркни излишните гуми от таблицата. После прочети останалите гуми по хоризонталните редове, отляво надясно, и ще разбереш какво е написано в Притчи 4:23.

1. Зачеркни всички цветове.

2. Задраскай всички думи, които започват с буквата „ф“.

3. Зачеркни думите, в които има две еднакви съгласни.

4. Задраскай думите, които започват с „и“ и завършват на „а“.

5. Зачеркни всички думи, които завършват на буквата „п“.

ЧЕРВЕНО	ОТ	СИРОП	ВСИЧКО	КОЕТО
Е	ЗЕЛЕНО	ЗА	ИСТИНА	ПАЗЕНЕ
НАЙ	МНОГО	ФИЛОСОФ	ПАЗИ	ЧЕРНО
ФИЛМ	СЪРЦЕТО	ИГЛИКА	СИ	ЗАЩОТО
ОТ	ПЕПЕРУДА	НЕГО	ЧОРАП	СА
БЯЛО	ИЗВОРИТЕ	НА	КАШКАВАЛ	ЖИВОТА

Рисунка Виктория ДУНАЕВА

оспожа Симеонова даде думата на Андрея.

– Мисля, че ми хрумна нещо интересно – дано и другите да се съгласят. Госпожо, нали казахте, че като си напишем есетата, ще имаме два часа, в които да интервюираме някого по наш избор на тема приятелството. А не може ли първо да поканим човека?

Децата се развълнуваха и започнаха да обсъждат въпроса разгорещено. Учителката направи знак за тишина.

– Имате ли идея кой да бъде гостът?

– Да – кимна Андрея. – Предлагам Теодора от XI „в“ клас. Тя е само с две години по-голяма от нас, но не съм виждала човек като нея. Толкова е неконфликтна, а това в днешно

време си е истински талант! Май не се сещам за друго дете от училището, което да няма врагове.

– Освен това Теди наистина много си обича приятелите. Личи си, че е искрена – добави Милен.

– И още нещо. В последното есе, което прочетохме, пишеше за Библията – продължи Андрея, – а аз съм чувала и Теодора да говори за вярата си.

ИСТОС ОБИЧАМ

Класът закима одобрително.

– Рядко ви виждам толкова единомушни – госпожа Симеонова вдигна вежди изненадана. – Щом е така, съм съгласна с отсрочката за есетата. Следващата сряда ще поканим Теодора от XI „в“ клас като наш почетен гост.

Андрея нямаше търпение седмицата да мине. Понякога наблюдаваше Теодора в училищния двор през междучасията и ѝ ставаше все по-непонятно как това момиче излъчва мир, ведрост и непрекъснато е готова да откликва на какви ли не молби.

В уречения ден класът подреди столовете в кръг, а в средата имаше специално място за Теодора. Госпожа Симеонова също седна сред учениците и според предварителната им уговорка ги остави те да задават въпроси.

– Колко приятели имаш? – започна най-непосредствено Валери, като преглътна коментарите на останалите, че въпросът му е детински.

– Много! – отговори Теодора. – Да ви кажа, в началото си мислех, че няма да намеря обич за толкова много хора, но после разбрах, че всеки приятел си идва с любовта към него. Убедих се, че Бог е направил човешкото сърце необятно.

– А как успяваш да обърнеш внимание на всички? Нали всеки

приятел иска доста неща от тебе? – продължи щафетата Мая.

– Ами – усмихна се Теодора, – старая се да обърна внимание на тези, които в момента се нуждаят най-много. Гледам да съм полезна първо на най-спешните, после и на другите.

– Сега – почти я прекъсна Елица – да си дойдем на думата. С тебе не се познаваме особено добре, но без да те обиждам, ми се струва, че малко се правиш на светица. И аз имам много така наречени приятели и не виждам полза от това. Например с едно момиче

уж излизаме заедно, обаче всъщност тя непрекъснато ме разпитва и иска да ѝ разказвам всичко за мене в най-големи подробности, а попитам ли я нещо за нея, все вика: „Ами няма сега да го обсъждаме това, не ми е приятно“. Нищо не ми споделя, но си умира да ме съветва. Обясни ми как да я нарека „приятелка“? Или ще кажеш, че не познаваш такива хора?

– Да – кимна Андрея, – и аз исках да те питам няма ли трудни хора около тебе? Моята най-добра приятелка

от детинство много се промени, от както видя, че съм по-добра от нея по художествена гимнастика. Даже се отписа от школата и сега ми е забранила да говорим на тази тема. Нали уж ме обича, защо не се радва за мене и не ме подкрепя, вместо да се цупи?

– Мене пък жестоко ме дразни брат ми – сподели Симеон. – Взима ми нещата, лъже нашите, не помага с нищо въщи! Как да се разбираме? Направо ми се иска да му счупя главата!

Теодора изслуша всички много внимателно.

- Знаете ли, когато бях малка и още няхах вяра в Бога, толкова мечтаех да имам най-добра приятелка. Непрекъснато си представях как двете ще бъдем неразделни, ще преживяваме страхотни приключения и животът ни ще става все по-вълнуващ. Но ужасно се разбих, докато търсех кой да влезе в тази роля. Една беше твърде нафукана, друга – прекалено затворена, трета – съвсем различна от мене. Накрая останах съвсем сама и реших, че нищо няма смисъл. Тогава се сетих за простия принцип, че когато насочваш към някого показалеца си, за да го обвиниш, три от останалите ти пръсти сочат към тебе. Замислих се колко много изисквам от другите и колко малко съм готова да им дам.

След това с моето семейство повярвахме в Господ Исус Христос и разбрах за първородния грях и старата човешка природа. Никой човек не се ражда с чисто сърце и не притежава такова сърце. Всеки от нас е пълен с грешки, изкривявания, зли намерения... Осъзнах, че наистина няма как да си намеря съвършена приятелка, нито аз мога да бъда идеална. Все едно да смяташ, че можеш да запазиш напитка в пробита кана. Разбирате ли, самата ни природа е грешна и затова не ни идва отвътре да се стремим към честност, вяроност и всички онези неща, които непрекъснато изискваме един от друг, а ние никога не постигаме.

Стана ми ясно, че единствено Господ Исус е този дългоочакван безгрешен Приятел, за Когото мечтаех. Всеки човек може да ме предаде, разочарова, обиди, също и аз – него. Но не и Христос. Той не просто никога не би ме отхвърлил или огорчил, а и непрекъснато ми дава мъдрост и надежда.

- Е как се оправя Христос с онези, които те дразнят? – попита Симеон.

Теодора се усмихна:

- Както всички вие, и аз познавам доста хора с възмутително поведение. Тук имам два изхода – или да дам свобода на яда си, да ги об-

съждам, да се обиждам, като по този начин се гневя все повече. Или да си кажа, че вместо да очаквам от тях нещо, което те няма как да ми дадат, мога да им бъда от помощ. Обичам да си представям себе си и хората около мене като пукнати или изхабени съдове. Сега не успяваме да бъдем добри, незлобливи, мили. Но някой ден Господ обещава на повярвалите в Него да ги направи съвършени.

Затова, докато настъпи този ден, съм решила, доколкото мога, да черпя сили от Христос и да помагам. Опитвам се да измолвам от Бога милост, разбиране към останалите. Представям си колко различни ще бъдат някой ден във вечността, когато ще приемат съвсем нов образ. Тогава ще се случи това чудо, за което копнеем сега – ще имаме приятели, които ще бъдат съвършени в любовта към нас. И ние също ще можем да ги обичаме съвършено.

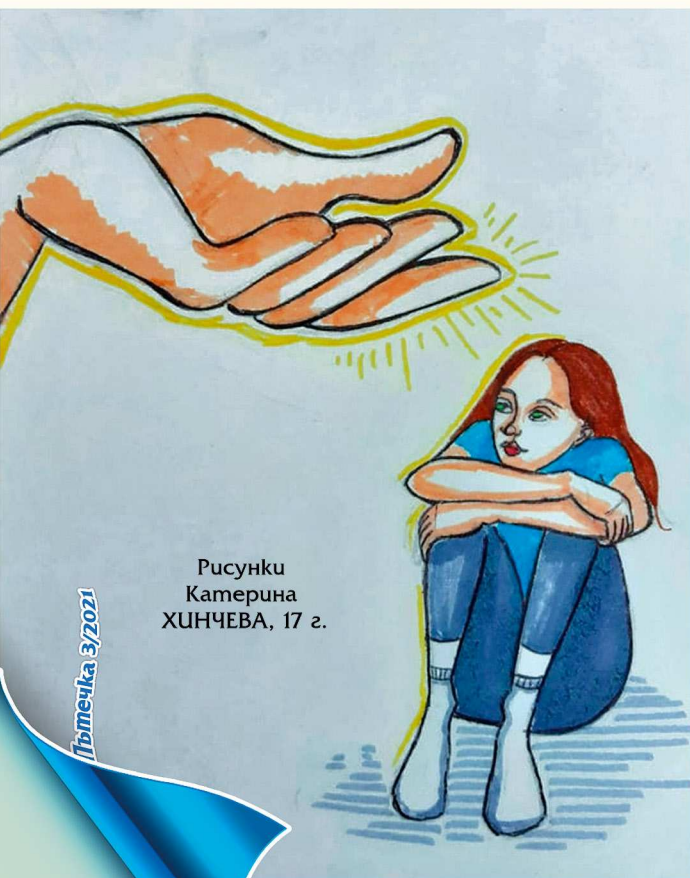
Така че, защо да обвинявам приятелите си? По-добре да съм до тях, да се моля за тях и да им помагам в трудния път, а Господ ще прибави останалото. И да ви призная, чрез Христос много обичам хората и съм щастлива.

Класът беше притихнал. Сякаш Теодора успя да ги зарази със спокойствието и тихия мир, които излъчваше.

- Не знам за вас – осмели се да наруши мълчанието Андрея, – но честно казано, за пръв път срещам човек с чисто сърце, и то реален! Чак сега май мога да повярвам в искреното приятелство...

- Само Бог го дава – усмихна се Теодора.

Госпожа Симеонова и Андрея кимнаха едновременно.

Рисунки
Катерина
ХИТЧЕВА, 17 г.

Добрите на ИЗАБЕЛА *гела*

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА: Изабела, Анастасия, Андрей, Върбан,
майка на Изабела, майката на Анастасия

На сцената малкият Андрей и сестра му Анастасия си играят с количка на пода. Чува се звънец. Анастасия отваря и влиза Изабела с пакетче фъстъци в ръка.

ИЗАБЕЛА (завърта се): Харесва ли ти новата ми прическа?

Анастасия мълчи. Изабела ѝ прави знак да каже нещо.

ИЗАБЕЛА: Хайде, изплюй камъчето.

АНАСТАСИЯ: Имаше страхотна коса, защо я отрязаш толкова късо?

ИЗАБЕЛА: Имам прическа, която крещи: „Не ми пука какво мислите за мене, това съм аз!“.

АНАСТАСИЯ: Това ли искаш да кажеш на хората, когато ги срещаш? Доскоро това не беше ти. Николема и нейната компания ти влияят зле.

ИЗАБЕЛА: Звучиш като майка ми. Те са добри хора.

АНАСТАСИЯ: Добрите хора не се подиграват на другите, не бягат от часовете и не пушат заг училище. Притеснявам се за тебе, Изю.

ИЗАБЕЛА: Аз съм си същата, Стася.

Просто съм пораснала. А ти откога започна да съдиш другите?

АНАСТАСИЯ: Не искам да спорим, но те моля: пази сърцето си. То е най-ценното ти притежание. Ще донесе студен чай. Нали ще наглеждаш Андрей?

ИЗАБЕЛА: Разбира се.

Анастасия излиза от сцената.

ИЗАБЕЛА (вика зад гърба ѝ): Добър човек съм, Стася!

Изабела гледа Андрей и яде фъстъци. Той спира да израе и също я поглежда.

ИЗАБЕЛА (навежда се и му подава): Искаш ли?

Андрей взима няколко фъстъка. Изабела се изправя.

ИЗАБЕЛА (на себе си): Ето, споделям. Добър човек съм.

Влиза Анастасия с поднос с чаши.

ИЗАБЕЛА (подава фъстъците на Анастасия): Искаш ли?

АНАСТАСИЯ (поглежда пакетчето): Нали не си гала на Андрей? Алергичен е!

Анастасия взима братчето си и се опитва да извади фъстъците от устата му.

АНАСТАСИЯ (крещи ужасена): Обади се на „Бърза помощ“!

Светлините изгасват. Чува се звуков сигнал и премигва червена светлина като на линейка. След като светлините се включват отново, на сцената, която вече прилича на кухня, е само Изабела.

ИЗАБЕЛА: Анастасия и Андрейчо влязоха в болница. А какво каза тя? „Пази сърцето си!“ От какво да го пазя? Всичко си ми е наред (сяда на дивана и се замисля). Сетих се. Ще помогна на мама и ще докажа на Анастасия, че съм добър, даже страхотен човек. Откъде да започна? (Оглежда се.) Ще изхвърля боклука.

Взема един пълен черен чувал, приготвен в края на сцената, и го изнася извън нея. Връща се.

ИЗАБЕЛА: Ще пусна и пералня. Много ще внимавам да не сложа червена греха в бялото пране. Колко често се случва това по филмите! (Пуска пералнята.) А сега – съдовете.

Започва да мие чиниите и поглежда през „прозореца“ зад сцената.

ИЗАБЕЛА: Чудесно, камионът за боклук току-що мина. Кой е това? „Плачещият“ Върбан. Ох, забравих да му върна тетрагката!

Изабела отива до дивана, но в бързината изпуска чашата, която държи. С мокрите си ръце взема тетрагката, която е захвърлена там – тя е разпокъсана и намачкана.

ИЗАБЕЛА: Как да му я върна така? А и още не съм написала. По-добре да не му отварям.

Чука се, но Изабела се е скрила зад дивана и не помръдва. Върбан се показва на сцената и наднича през „прозореца“, но не може да я види.

ВЪРБАН: Изи, тук ли си? Трябва ми тетрагката. Вече две седмици не съм си писал домашните в нея.

Върбан напуска сцената. Изабела излиза от прикритието си.

ИЗАБЕЛА: Какъв досадник! Ние затова си му викаме „плачещия“ Върбан. С таква име как няма да му се

подиграваме? Родителите му са виновни. (Поглежда пералнята.) О, прането е готово.

Започва да простира, но когато слага мокрите чаршафи на простора, той пада и прането се изцапва. Влиза майка ѝ и вижда мръсните чаршафи и счупената чаша.

МАЙКАТА НА ИЗABELA: А къде е чувалът, който оставих тук? Бях приготвила някои грехи, които вече са ти малки, за гъщеричката на една колежка.

ИЗАБЕЛА: Мислех, че е боклук, и го изхвърлих.

МАЙКАТА НА ИЗABELA: Какво става с тебе напоследък? Разсеяна си и каква е тази бъркотия, която си направила тук?

ИЗАБЕЛА: Извинявай. Аз само исках да помогна.

Изабела излиза. Майка ѝ събира нещата и излиза в другата посока. Сцената се променя и вече е болнична стая с Андрей на легло, а майката на Анастасия седи до него. На вратата се чука и влиза Изабела.

ИЗАБЕЛА: Здравей! Мислех, че Стася е тук.

МАЙКАТА НА АНАСТАСИЯ: Не, тя трябваше да свърши нещо.

ИЗАБЕЛА: Как е Андрейчо?

МАЙКАТА НА АНАСТАСИЯ: Ще се оправи.

ИЗАБЕЛА (плаче): Извинявай, лелю Маги! Не беше нарочно.

МАЙКАТА НА АНАСТАСИЯ: Знам. Ела насам! (Прегръща я.)

ИЗАБЕЛА: Опитвах се да върша добро, но не се получава. Всичко оплесках. Наистина съм се променила и вече причинявам само вреди.

МАЙКАТА НА АНАСТАСИЯ: Добрите дела не обезсилват лошите постъпки. Ако ги вършиш само за да приспиш съвестта си и да докажеш, че си добър човек, всъщност се грижиш единствено за себе си.

ИЗАБЕЛА: Май съм една егоистка.

МАЙКАТА НА АНАСТАСИЯ: Не казах това. Ако вършиш добрини от любов към хората, това те прави добър човек. А тази любов често я няма у нас.

ИЗАБЕЛА: Така е.

МАЙКАТА НА АНАСТАСИЯ: Но когато тя ни липсва, винаги можем да помолим Бога да ни я даде. И когато чувстваме, че сърцето ни е омърсено, не добрите ни дела, а само Христос може да го очисти.

КРАЙ

Сърце за Христос

Елена МИКУЛА

МОМЧЕ: В гърдите ми нещо пулсира и денем, и нощем не спира с ритмичен, повтарящ се звук: „Туп-туп-туп!“.
След тичане в детска игра и след като кажа лъжа, туптенето в моите гърди по-силно звучи.

МОМИЧЕ: Там е сърцето. Това зная от своята сестра. Времето то отброява, без да престава.

СЕСТРА: Как може така да тупти – безспирно, без да мълчи? Защото е дом на душата, поддържащ живота.

МОМЧЕ: А има ли домът врата? Кой в него живее сега? За дома на наште души ми ти разкажи.

СЕСТРА: Ти си стопанинът там и гостите каниш ти сам. Кого си приел у дома, знаеш сега.
Може би завист или в сърцето омраза гори? А може би злоба, която изпълва душата?

МОМЧЕ: Сега осъзнавам, че те са влизали в мойто сърце. Тях съм приемал в дома на моята душа.

МОМИЧЕ: И как си се чувствал тогава?

МОМЧЕ: В сърцето ми хаос настана, напускат ме радост и смях.

МОМИЧЕ: Гостувал е грях.

СЕСТРА: Има едничко решение – Христос ни дарява спасение. Когато в сърцето Той влезне, грехът ще изчезне. Очиства дома ти тогава, мир и любов ти дарява и води чрез вяра душата към дом в небесата.

МОМЧЕ: Исусе, греха ми прости и мойто сърце очисти! Разбирам, че хлопаш сега, отварям дома.

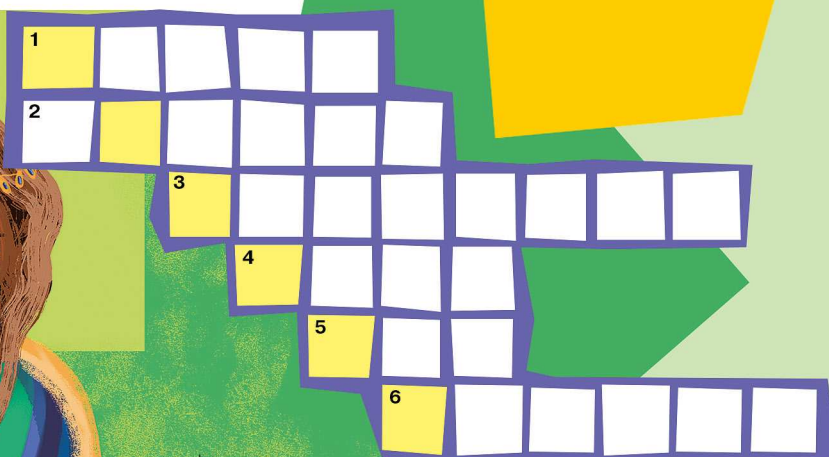
ВСИЧКИ ЗАЕДНО: Амин!

Рисунка Уна КОЗИНА

Майките в Библията

Ако посочиш правилно майките, споменати в Библията, ще разбереш чия майка е хранила своя син срещу заплащане.

1. Майката на Исус Христос (Мат. 1:16).
2. Майката на първия мъж на Рут (Рут 1:2-4).
3. Майката на юдейския цар Амасия (IV Цар. 14:2).
4. Майката на Исаак (Бит. 21:3).
5. Майката на Каин и Авел (Бит. 4:1-2).
6. Майката на юдейския цар Йосия (IV Цар. 22:1).

Съставила
Оксана КОНСТАНТИНОВА,
13 г., Молдова

Рисунка
Яков БУРДА

ЧИСТО СЪРЦЕ

Галина ВЕЗИКОВА

Царството Божие кой наследява?
Словото Негово кой оценява?
Лицето на Господ кой ще съзре?
Който е с праведно, чисто сърце.

В сърцето е вложен живота и знам,
че чувства и мисли пораждат се там.
Когато поддържам го чисто, тогава
това отношение Бог одобрява.

Христос ни изчиства сърцата от грях.
При Него чрез вяра иди и без страх.
На кръста голготски за нас Той умря –
да бъде Спасител за всяка душа.

Моли се и Словото Божие чети,
в живота на него се ти довери.
Тогава ще бъдеш щастлив на земята,
защото ще имаш Отец в небесата.

Рисунка
Татяна КОСТЕЦКА

След разговора с класната Галя излезе от стаята. Чувстваше, че огромен товар бе паднал от плещите ѝ. На вратата се размина с Косьо и Алекс, които чакаха госпожа Маринова да ги повика.

– Ученици, заповядайте – със спокоен тон ги покани учителката.

Двамата прекрачиха прага видимо притеснени от предстоящия разговор и евентуалните последици. Чудеха се какво е разказала Галя и защо е влязла преди тях.

Изборът на (Продължение)

– Косьо, Алекс, както се досещате, Галя вече ми разказа кой е откраднал чантата ми и я е захвърлил. Но заради нейното чисто сърце и молбата ѝ да не наказвам виновния взех решение тази случка да не стига до ушите на директора. Това значи, че няма да има последици за тебе, Косьо.

Двамата се спогледаха. Не можеха да повярват на ушите си.

– Алекс, от тебе искам да спреш да се подиграваш на Галя! Ако не беше вярата ѝ в Бога, тя вероятно щеше да те натопи, за да спаси своя братовчед. Има над какво да помислиш. А сега си свободен – отпрати го госпожа Маринова. – Косьо, ти остани. С тебе трябва сериозно да си поговорим.

Докато Алекс излизаше от стаята, се питаше: „Нима този Бог, в който вярва Галя, е причината тя да постъпи така?“. Той знаеше, че заслужава наказание от госпожа Маринова, въпреки че точно в тази ситуация не беше виновен. А и цяла вечер си представяше как Галя ще му отмъсти за всички подигравки по неин адрес, като го натопи. Недоумяваше как така заради вярата си е била толкова честна.

В това време класната се обърна към Косьо:

– Предполагам, че не разбираш защо те оставям без наказание. Трябва да благодариш на своята братовчедка за честността и смелостта ѝ да каже истината.

– Да, госпожо – с наведена глава отвърна той. – Съжалявам за постъпката си. Не помислих за последиците. Беше спонтанно решение и съжалявам! – оправдаваше се Косьо.

– Добре. Мисля, че ме разбра. А сега може да си ходиш.

* * *

През целия ден леля Магда беше много притеснена за своя син и нервно го чакаше да се прибере от училище. Когато чу да се отваря външната врата, веднага се затича. Не дочака Косьо да свали връхната си дреха и започна да го успокоява:

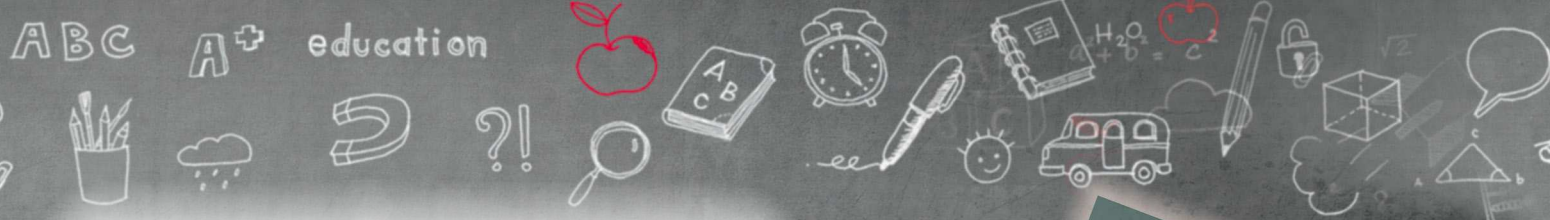
– Момчето ми, не се притеснявай! Вече се посветвах с леля ти Таня. Тя има връзки и ще се опита да убеди директора да не те преместват по средата на срока.

– Мамо, не е нужно да правиш каквото и да било – прекъсна я Косьо. – Няма да повярваш какво стана. Класната знаеше, че аз съм скрил чантата ѝ, но каза, че заради искреността на Галя и молбата ѝ да не бъде наказан, това няма да стигне до ушите на директора.

– Как така? – попита майка му. – Искаш да кажеш, че въпреки разговора ми с баща ѝ тя все пак е казала истината? И как така няма да бъдеш наказан? Не разбирам! – леля Магда не очакваше такъв развой на нещата.

– Честно казано, мислех, че Галя и този път ще ме покрие. Още ми е трудно да осмисля това, което стана – призна Косьо.

След разговора им леля Магда потъна в размисли. Припомни си, че сестра ѝ Катя, майката на Галя, беше вярваща и много държеше на истината. Спомни си как

Любомира СТОЎЧЕВА

споделяше, че иска нейната дъщеря да има чисто сърце. Магда разбираше, че постъпката на Галя всъщност идва от нейната вяра. Всичко това я накара да се замисли на какви ценности учи тя своя син.

Изведнъж телефонът на Магда звънна. Беше Кръстьо – бащата на Галя.

– Магда, здравей! – гласът му звучеше тревожно. – Какво стана днес в училище? Галя още не се е прибрала и започвам да се притеснявам.

– Кръстьо, Галя все пак е предпочела да каже истината...

ГАЛЯ

– Здравей, татко! Имам много за учене. Отивам в стаята си.

Кръстьо седна на дивана в хола и се замисли над думите на Магда. Сякаш имаше право, че именно честността на дъщеря му е повлияла за решението на госпожа Маринова. Беше му трудно да разбере как така и вълкът е сит, и агнето е цяло.

– Може би Катя е имала право да насърчава Галя да чете Библията и да я учи да бъде искрена – разсъждаваше на глас Кръстьо. – Излиза, че дъщеря ми има чисто сърце. Ако жена ми можеше да я види, щеше да се радва!

В стаята си Галя не седна да си почива, а застана на колене, за да благодари на Бога за това, че ѝ помогна да бъде честна и така опази сърцето си чисто. Благодарни Му и че Косъо няма да бъде преместен в друго училище.

– Как така? Ех, тази Галя! Знаех си, че глупостите, с които нейната майка ѝ пълнеше главата, ще доведат до проблеми. Тази честност няма да ѝ е от полза – ядосваше се бащата.

– Кръстьо, не се притеснявай. Класната е обещала, че няма да има последствия за Косъо, защото Галя я е помолила да не го наказва. Именно нейната честност помогна – леля Магда защити племенницата си.

– Хм, не разбирам. Магда, ще трябва да затварям. Галя се прибра. Ще се чуем по-късно.

Когато влезе в стаята, очите на Галя срещнаха навъснения поглед на баща ѝ. Тя веднага се досети, че е разбрал за нейния избор, затова побърза да изпревари кавгата.

Плъмечка 3/2021

8

съвета как да бъдеш **християнин** в училище

Рисунки
Александър
ВОЛОСЕНКО

1. Внимавай какво говориш

Думите, които изговаряме, са отражение на сърцето ни. Този, чието сърце е чисто, няма да нарича съседа си по чин „козел“, дори той да се държи така. Не опозорявай Иисус с това, което казваш!

2. Помагай

Помощта е отличителен белег на християните. А в училище има много възможности да помогнеш: обясни урока на някой приятел, подреди столовете след часовете, избърши дъската.

3. Бъди смел

Християнинът не е страхливец. Научи се да защитаваш себе си и тези, които са по-слаби.

4. Не бъди мързелив

Да си християнин, означава да бъдеш прилежен! Пиши си домашните. Не бягай от часовете по физическо.

Да си християнин, не означава да носиш значка с риба и да ходиш на църква в неделя. Да живееш като християнин, значи да бъдеш християнин, като започнеш от закуската и завършиш с вечерното гледане на клипове в YouTube. А училището е неразделна част от живота. Тук събрахме няколко съвета как можеш да се държиш като християнин в училище.

5. Бъди честен

Казвай истината на всички и винаги, дори ако тя не е в твоя полза. Не преписвай на тестове и контролни. Признавай грешките си.

6. Не се изолирай

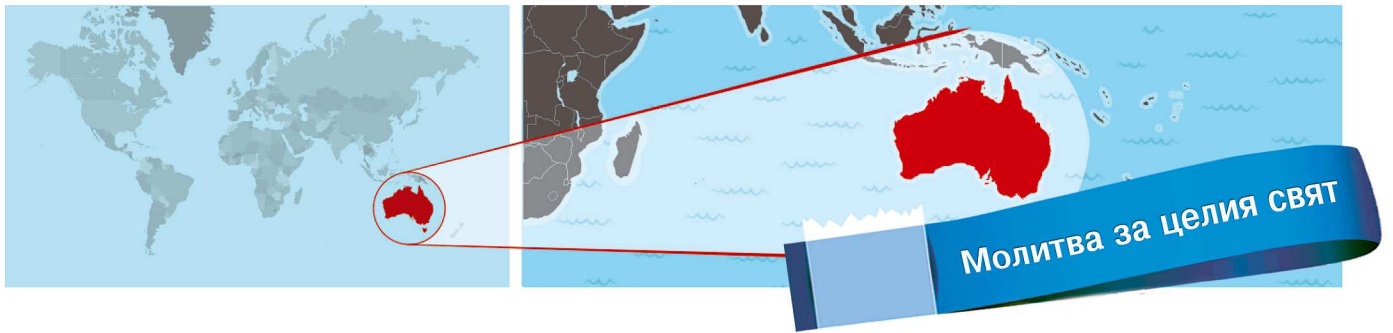
Не се опитвай да се дистанцираш от връстниците си. Бъди дружелюбен. Няма нищо лошо в това, да си приятел с невярващите. Най-важното е да не им позволяваш да ти влияят лошо и помни – ти си християнин!

7. Използвай възможностите

Като проявяваш състрадание, смелост и трудолюбие, ти ще се различаваш от останалите. Това ще породви много въпроси. Възползвай се от възможността да споделиш защо постъпваш така и кой е твоят Вдъхновител.

8. Моли се

Започвай учебния ден с молитва. Моли се преди час, преди тест, в края на деня. Моли се наум: Бог те чува. Моли се Той да ти помогне да бъдеш истински християнин в училище!

Кратки факти за Австралия

Население
25 095 700

Основен език
**Австралийски
английски**

Основна религия
Християнство

Брой езици
200

Езици, на които не е преведена Библията: **144**

на които Библията е преведена частично: **28**

на които е преведен Новият Завет: **14**

на които е преведена цялата Библия: **32**

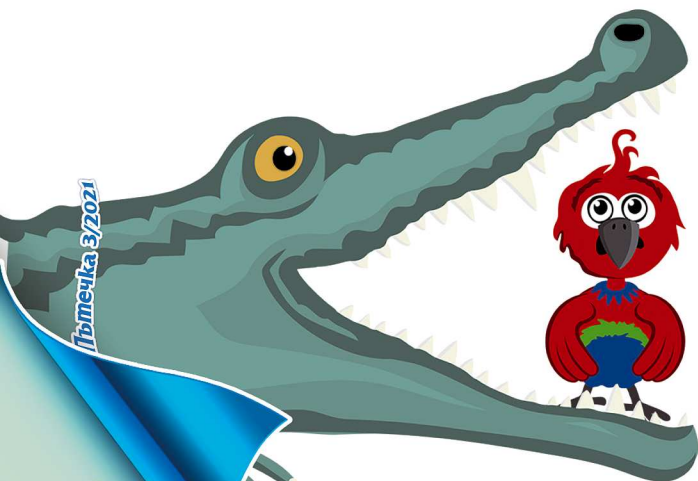
Източна Аранта, Австралия

Знаеш ли, че?

Австралия е много известна страна и доста хора от други държави отиват да живеят там, което означава, че на този континент се срещат преселници от цял свят. И можеш да опиташ много разнообразна храна, включително „фюжън кухня“, която съчетава различни кулинарни традиции. С други думи, австралийците обичат да комбинират всякакви продукти, при което се получава напълно нов и необичаен вкус. В тази страна обаче можеш да опиташ и по-прости лакомства, например „веджимайт“ – гъст солен крем, подобен на шоколад, който се намазва върху хляб или бисквити; „мило“ – шоколадова напитка; „анзак“ – бисквити с овесени ядки, които изпращали на австралийските войници по време на Първата световна война; „дампер“ – традиционен хляб, изпечен в пепелта на огнище.

Океанът около Австралия е станал дом на много морски животни. Там можеш да намериш повече от 4000 вида риби, 500 разновидности корали (и то само в северните рифове), 50 вида морски бозайници и огромен брой морски птици.

В Австралия живеят над 370 разновидности бозайници (с пухкава козина, топлокръвни животни), 820 вида птици, 300 вида гущери, 140 вида змии и дори два вида крокодили. Най-известните животни на континента са кенгурото и коалата.

Христос възкръсна!

Ксения ИВАНОВА

**„Христос възкръсна!“ – поздравявам аз.
Така спасява мен и вас.
Христос възкръсна и сега
в сърцата ни ликува радостта!**

**Христос дойде на таз земя,
за нас живя, за нас умря.
Изкупи всеки грях и затова
чрез вяра се достига вечността.**

**Иисус Христос възкръснал е отгавна,
но моли се и днес за мен –
да имам таз награда славна:
чрез вяра да съм аз спасен!**

Но Австралия е известна не само с красотата на своята дива природа. Знаеш ли, че тя е една от страните, които изпращат най-голям брой мисионери в други части на света?

Иисус ни е дал заповед да отидем до всички краища на земята, за да предадем благовестието на всички народи (Мат. 28:19). Съвсем скоро хората, които говорят езика на Източна Аранта (над 2400 души), ще могат да прочетат този стих на своя роден език.

Ти можеш да се молиш...

Неотдавна книгите на Новия Завет (и някои от книгите на Стария Завет) бяха изпратени за печат. Скоро хората, които говорят езика на аранта, ще могат да четат Божието слово на своя език. Моли се книгите да стигнат благополучно до своите читатели, така че те да чуят и да приемат това, което Бог иска да им каже. Моли се и за онези, които не могат да четат – за тях Библията е записана в аудиоформат на родния им език.

Горан РУСИНОВ

Вярата и българската
литература

1856 – 1927

Стоян МИХАЙЛОВСКИ

Колко много песни са се предавали от поколение на поколение по българските земи и са се превръщали в химни, радвали са сърцата на мнозина, вдъхновявали са други автори, насърчавали са народа към просвета и са го подбуждали за борба и напредък! Кой от най-малък не е тръгвал на училище и не е стоял редом до своите съученици и учители под звуците на „Върви, народе възродени!“? А знаете ли кой е написал стиховете на тази песен, създадена от големия български композитор Панайот Пипков? Сигурно се досещате, че авторът е Стоян Михайловски! Стихотворението „Кирил и Методий“ е само част от неговото обширно творчество. Богатият му жизнен път минава през учението, политиката, правото, учителството и освободителните борби на българите по онова време. И жанровете, в които пише, са толкова много (публицистика, философски поеми, басни, стихотворения), като някои от тях не са съществували дотогава в българската литература.

Михайловски е роден на 7 януари 1856 г. в град Елена. Потомък е на стар възрожденски род. Син е на Никола Михайловски – учител и книжовник, а негов чичо е

епископ Иларион Макариополски – известният борец за независимост на Българската църква от Гръцката патриаршия. Стоян Михайловски учи в Търново и Цариград, следва право във Франция. Работи като учител по френски, адвокат и съдия, главен редактор е на вестник „Народен глас“. Избиран е за депутат няколко пъти и този период от живота му е доста бурен. Умира на 3 август 1927 г. в София, на 71 години.

Интересен е духовният път на Стоян Михайловски. Сред множеството му творби има немало посветени на вярата в Бога, на търсенията и стремежите му да прозре отвъд земното и временното. Ето как Иван Богданов описва същностната промяна, настъпила в духа на твореца и общественика Михайловски: „Към средата на 1906 г. ... от ядовит трибун, от бичувач той неусетно се превръща в благ обществен наставник. Хоризонтите се избистрят пред погледа му – той добива смелост да гледа отвъд мъглите на бъдещето... Писателят утвърждава вярата си... Песимистът Михайловски се превръща в оптимист. Временното, преходното не го смущава вече – погледът му дири заснежните върхове на „вечната правда“, в която единствено иска да вярва“¹.

Св. Св. Кирилъ и Методи.

Като маршъ 5. П. Пипковъ.

Върви, народе възродени,
Къмъ свѣтла бжднина върви,
Съ книжовностьта, тази сила нова,
Сждбинитъ си поднови!
Върви къмъ мощната просѣта,
Въ свѣтовната борба върви,
Отъ длъжностъ не измѣна во-день, и
Богъ ще те бла-го-сло-ви,
отъ длъжностъ не из-мѣна
во-день, и Богъ ще те бла-го-сло-ви.

Михайловски сътрудничи на „Църковен вестник“, издаван и до днес от Светия Синод на Българската православна църква. В неговите произведения, публикувани там, най-голямо впечатление прави обобщаващият мотив, че в крайна сметка над всичко и всички стои Създателят, живият Бог. Ето го огромният възторг на поета Михайловски от осъзнаването на истината за смисъла на живота и голямата му признателност към Бога и Неговите дела:

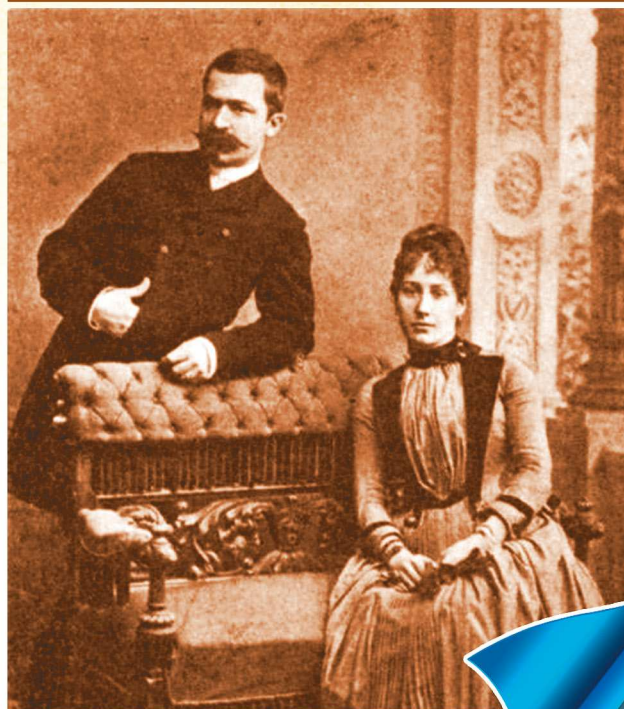
Теб търсих аз в живота си и Теб намерих.
О, Господи, и Теб намерих-ща в смъртта –
понеже всякаво добро у Теб почива,
понеже си началото на любовта,
понеже си навред, понеже си у всичко,
понеже всичко, що живее на света,
на Теб се уповава, Тебе славослови,
от Теб очаква благодат и щедрота!

Поетът е написал цикъл стихотворения и цяла стихосбирка, посветени на Господ, молитвата и вярата. Сред тях има стихове за прослава, изповеди и молитви, стихове проповеди... Водещата идея във всички тези произведения откриваме в стихотворението „Молитва“: „И всяка моя мисъл, всеки мой полет към Тебе устреми!“. Това е най-ценното за всеки човек, който

търси смисъла на своя живот на земята – да признае Създателя си и да Му се довери. Стоян Михайловски не е бил богослов, духовник със сан или отдаден свещенослужител, но в своя живот е достигнал до истината за Бога, разкрита в Свещеното Писание, и е прозрял със сърцето си своята греховна природа и нищожност. Васил Пундев пише: „Михайловски внесе нови съдържания в нашата поезия. Пръв път се явиха у нас поетически въпросите за човешкото битие, проблемите за злото, за смъртта, за смисъла на човешката участ; явиха се религиозни и философски мотиви, които... имат съществено значение. Те са стъпката към Пенчо-Славейковите общочовешки теми и по-нататък към задълбоченото развитие на нашата поезия изобщо“².

Стоян Михайловски цял живот е търсил доброто в един объркан и зъл свят, борил се е за справедливост, изследвал е събитията и хората около себе си и в крайна сметка Бог му се е открил, станал е достъпен и близък за поета. А със своите творби Михайловски Му се е отблагодарил, така че и ние, неговите читатели днес, да вкусим от тази животоспасяваща вяра.

Поетът със своята съпруга Райна

¹ Богданов, Ив. Увод. – В: Стоян Михайловски. Избрани съчинения. Т. 1. Лирика. С., Хемус, 1947.

² Пундев, В. Стоян Михайловски. – В: web. Библиотека "Български писатели". Т. IV.

Кой съм аз?

Чудесата на Творението

С тебе иска да се запознае
една необичайна птица –
чудо в пера, както понякога
ме наричат.

Богдана
ФРАНЧУК

Питаш се коя съм аз?
Ще се увериш, че съм
едно от най-прекрасните
творения на Бога!

Ние живеем във
вечнозелените гори
на Нова Зеландия,
активни сме през нощта,
а през деня се крием в
дупки или хралупи.

Гълечка 3/2021

Имам малки очи и слабо зрение. Яйцата, които снасям, тежат около 450 г, което е една четвърт от моето тегло. Мъжкият измътва яйцата. Щом женската снесе яйце, започва да кълве мъжкия, като му дава да разбере, че е време да се захване за работа. В продължение на петдесет дни мъжкият трябва да седи в гнездото и да дочака излюпването на пилетата.

Приличам на пиле, имам силни крака с четири пръста и дълъг тесен клюн с ноздри в самия му край. По това се различавам от другите птици. Нямам крила и опашка, а перата ми са много тънки и гъсти, подобни на вълна. Не летя, а тичам с късите си крачета. Храня се с червеи и личинки, които намирам в почвата.

Аз съм национална птица и неофициален символ на Нова Зеландия.

Можеш да намериш моето изображение върху монети и пощенски марки тук. А името ми е шеговит прякор на самите новозеландци.

В моя чест е кръстен плод, който ти е добре известен.

Нарекли са го така, защото формата и кората му, покрита с фини косъмчета, напомнят на мене.

Ако още не си отгатнал името ми, ще ти подсказа.

Аз съм **ивия** (лат. *Apteryx*).

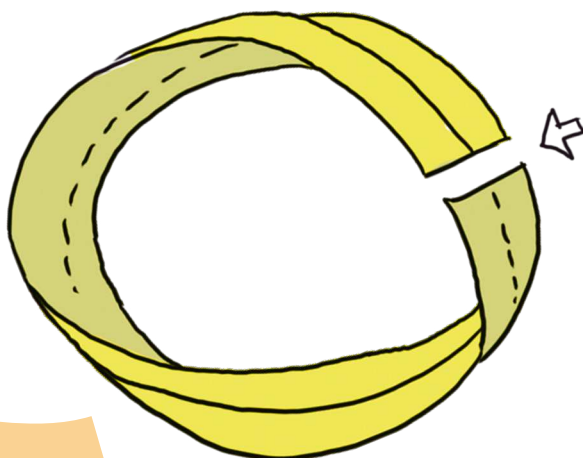
ЛЕНТАТА на Мьобиус

Преди време прочетох статия за лентата на Мьобиус. Авторът предлагаше да се залепят двата края на хартиена лента, като единият ѝ край се завърти на 180 градуса. След това трябваше да начертая непрекъсната линия по цялата повърхност на лентата. Удивително! Сега с удоволствие можехме да „пътешествуваме“ по двете страни на лентата, които се превърнаха в една повърхност.

След това авторът беше предложил да направим „пътешествие“ с помощта на ножица. При това по два начина: първия път трябваше да се придвижваме точно по средата на лентата, а втория път – като се отгаличим от ръба ѝ на разстояние $1/3$ от нейната ширина. Авторът питаше можем ли да прогнозираме до какво ще доведе това. Но никой не можеше да познае. А ти? Опитай се да направиш този експеримент. Удивително е, че всеки път сякаш излизаш на „нова орбита“! Оказва се, че много неща, ако ги погледнеш от различен ъгъл, ти се разкриват по съвсем неочакван начин.

ЛЕНТАТА НА МЬОБИУС

1. Изрежи от хартия лента с дължина 30 см.

2. Залепи краищата ѝ, като преди това завъртиш единия край на 180 градуса. Така ще получиш лентата на Мьобиус.

Подготви няколко такива ленти за следващи експерименти.

ЕКСПЕРИМЕНТ

1. Оцвети само едната страна на получената фигура.

Какво ще се получи в крайна сметка?

Колко страни има лентата?

2. Разрежи лентата по дължина на две равни части.

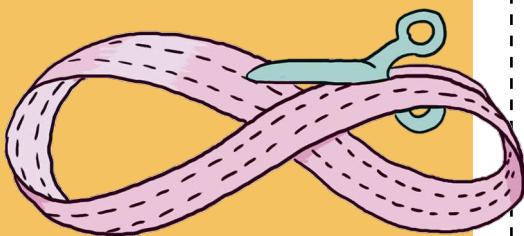

Колко ленти се получават сега?

3. Разрежи лентата на разстояние $1/3$ от нейната ширина.

Какво се получи сега?

Колко ленти виждаш?

Сега, много години по-късно, свързвам тази лента с възможностите на човека по земния му път. Докато не иска да познае Бога – стои с гръб към Него, възможностите му са ограничени от плоския отрязък на неговия живот. Но когато се обърне с лице към Бога, „хоризонтите“ в живота му се разширяват и той излиза на нови орбити. Това е, което Бог очаква от всеки от нас: да насочим мислите си към Него, да преосмислим своя път, да видим какво е направил Той за нас чрез Исус Христос. Гръцката дума, преведена на български като „покаяние“, буквално означава „преосмисляне“.

И ние се раждаме за съвсем нов живот. Пред нас са безкрайността, вечността, радостта ...

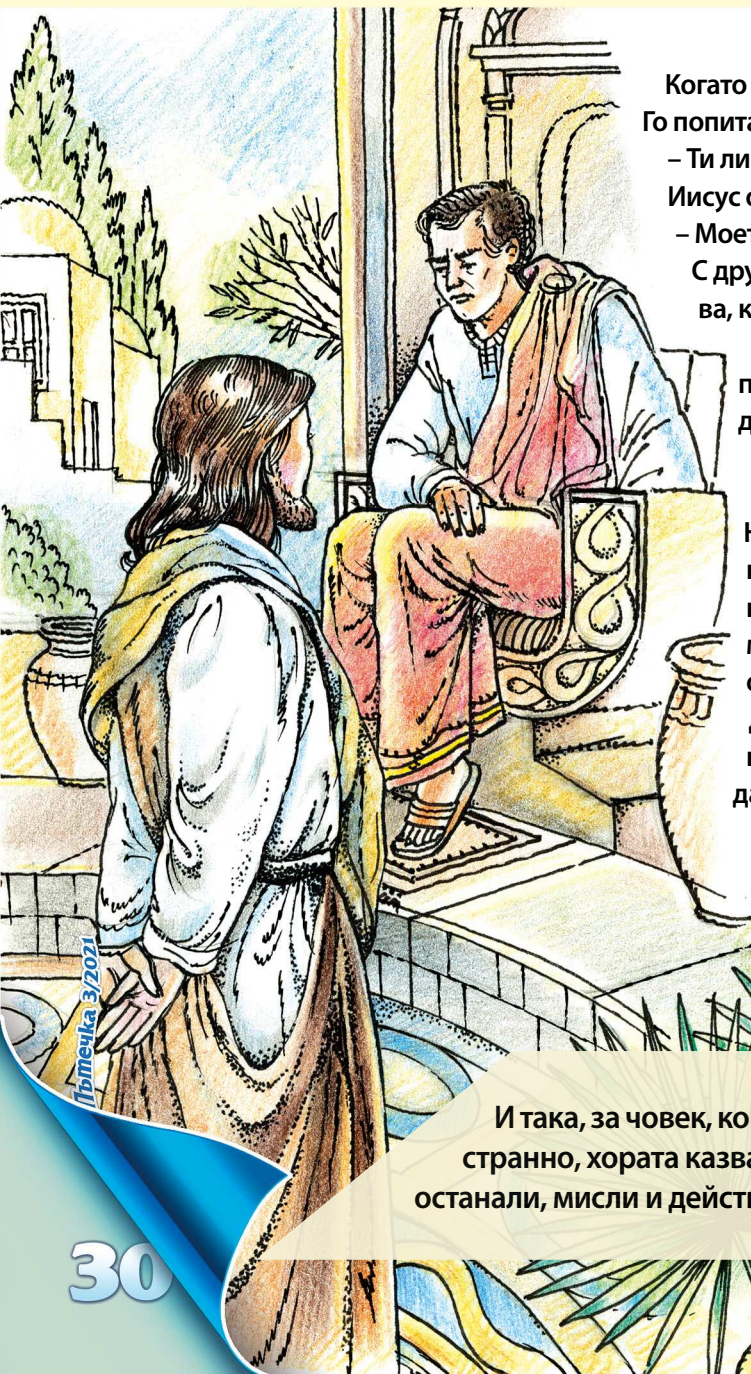
Наталия СОЛОВЬОВА

НЕ ОТ ТОЗИ СВЯТ

Рисунка Катерина ФИЛИПОВА

Варвара НАСОН

Когато довели Иисус при римския управител Понтий Пилат, той Го попитал:

– Ти ли си царят на юдеите?

Иисус отговорил:

– Моето Царство не е от този свят...

С други думи, то не принадлежи на този земен свят, не е такава, каквито са всички царства по земята.

Римският управител не разбрал думите на Иисус. Когато поведението или мислите на даден човек са непонятни за другите, те казват:

– Това не е от този свят.

В Новия Завет четем, че хората не разбирали Иисус. Например, когато Той учел да обичаш враговете си, да ги благославяш и да не ги проклинаш. Когато Петър попитал Иисус колко пъти да прощава на другите, той си мислел, че седем пъти ще бъдат достатъчни. Но Господ отговорил, че човек трябва да прощава „не седем, а седемдесет пъти по седем“ (Мат. 18:22), което е 490. Всъщност това, разбира се, означава, че човек винаги трябва да прощава.

Учениците не разбирали Иисус, когато Той им измил краката на последната вечеря. Това било унижителна работа, предназначена за слуги и роби. Фарисеите не могли да проумеят защо Иисус се храни с бирници и грешници.

И така, за човек, когото обществото не разбира, който се държи странно, хората казват, че не е от този свят. Той не е като всички останали, мисли и действа неразбираемо за другите.

Редакционна колегия

Главен редактор

Валдемар Цорн

Отговорен редактор

Люба Никифорова

Дизайн Йордан Пеянски

Превод Богдан Иванов

Превод на стихотворенията

Борислав Георгиев

Снимки: www.shutterstock.com

Издателство „Светлина на Балканите“

Печат „Мултипринт“ ООД

Библейските стихове са от Синодалния превод, 1992 г.

Материали от списанието могат да се използват

само със съгласието на редакцията.

ISSN 1313-4302

ОТГОВОРИ

Към с. 3

Сапунени мехури

Чисто сърце.

Към с. 7

Съкровище

„От всичко, което е за пазене,

най-много пази сърцето си, защото

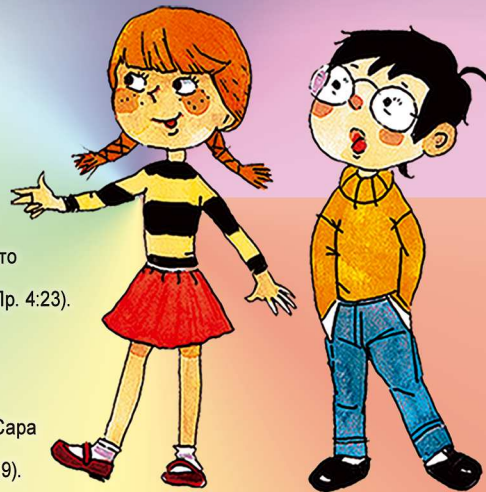
от него са изворите на живота“ (Пр. 4:23).

Към с. 16

Майките в Библията

1.Мария 2.Ноемин 3.Йехоадан 4.Сара

5.Ева 6.Йедеида. МОЙСЕЙ (Изх. 2:9).

Четете „Пътечка“
и на нашия сайт

www.fsnb.bg

Светлина на Балканите
Пътечка

кани читателите си да участват
със свои творби в списанието.

Изпращайте материалите на адрес:

Издателство „Светлина на Балканите“

1336 София, ПК 33

или на email: patechka@abv.bg

Абонирайте се за шест последователни броя
на „Пътечка“ само за 10,00 лв на адрес:

www.fsnb.bg/abonament

Пътечка 3/2021

